

Паркова култура

**Виконав учень 11 – А класу
Попов Руслан**

Парк – це спеціальна обмежена територія(природна чи штучна) виокремлена переважно з метою відпочинку. Слова “парк” та “сад” побутують нарівні, тому широко використовуються словосполучення “садово-паркове мистецтво”

Принципи планування так званих французьких регулярних парків розробив видатний паркобудівник Андре Ленотр (1613-1700)

Парк версальського типу своїми прямолінійними доріжками і фігурними формами чагарників підкреслював абсолютний контроль людини над природою.

*До 1678 року, коли Людовик XIV перенести сюди
двір, Версаль був невеличким селищем із багатими
на дичину навколишніми лісами.*

- *На час смерті
Короля-Сонце тут
мешкало біля
30000 чоловік і,
збільшуючись за
часів усіх
наступних королів,
населення досягло
50 000 чоловік
напередодні
Революції*

Регулярний парк Версаль – один з найбільших та найвидатніших у Європі. Також там розташовано кілька невеликих палацоподібних будівель(зокрема, Малий і Великий Тріанони)

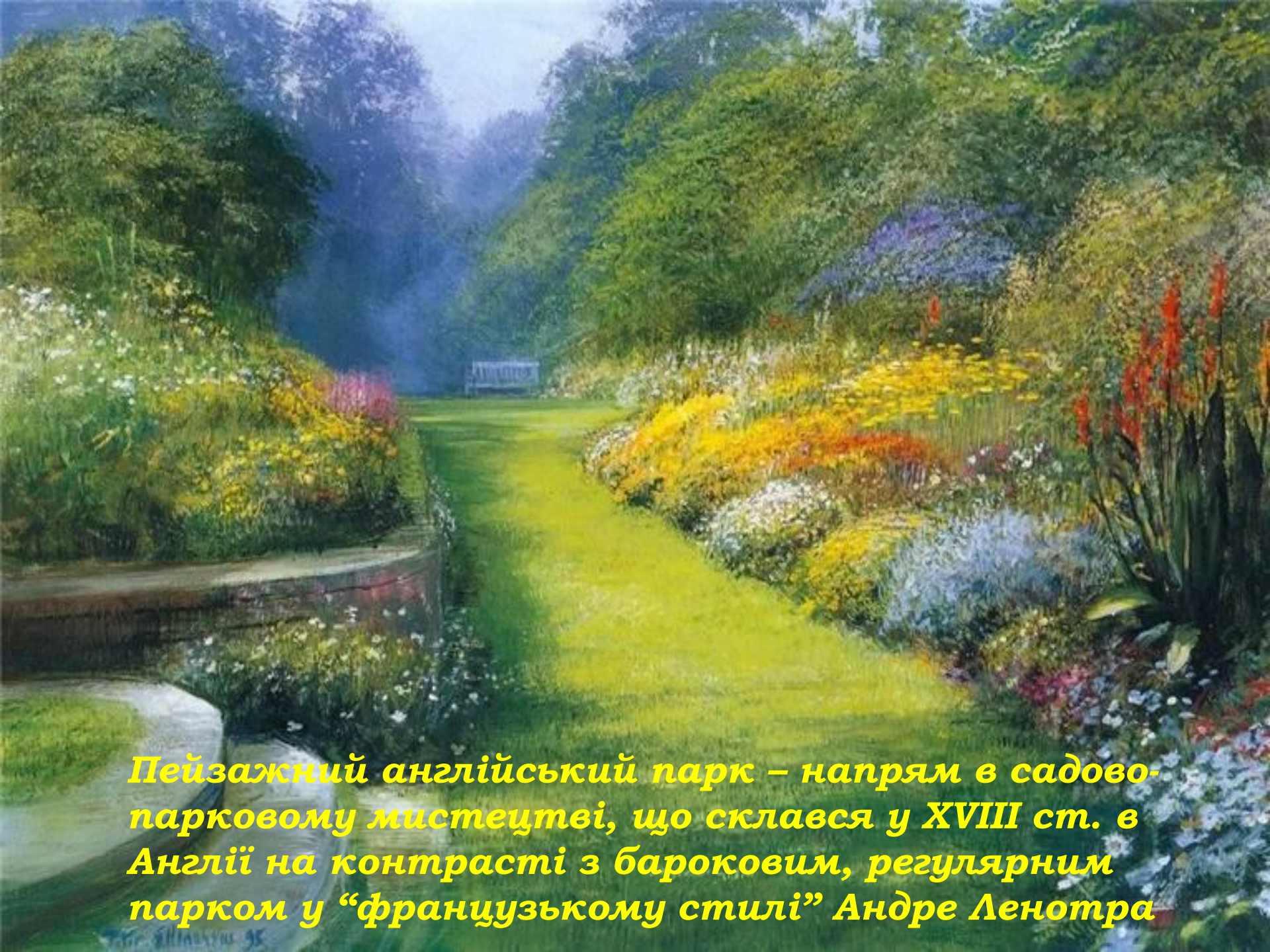
Сходи від Великого Трианона через зелену смугу Королівської алеї ведуть до басейну Аполлона

План Версальського міста став прототипом для будівництва Вашингтона

Природні парки Великої Британії

Пейзажний англійський парк – напрям в садово-парковому мистецтві, що склався у XVIII ст. в Англії на контрасті з бароковим, регулярним парком у “французькому стилі” Андре Ленотра

***Острівна відокремленість
Англії сприяла появі місцевих
законів планування садів***

***Великі сади на зразок Версалю
розташовувались лише поблизу
королівських замків***

У планування садів Англії часто вводили різні лабіринти

У пейзажних садах Британії не відмовляються від будівництва окремих павільонів, мостів, штучних ставків

Він значно дешевший, ніж французький, не потребує садівників і копіює форми навколишнього краєвиду

Майстри та парки

Перші майстри англійського садуу своїй творчості зазнали впливу пейзажів Пуссена і Лоррена, що зображували ідеалізовані картини природної гармонії

*Вільям Кент (1685-1748) – англійський
ландшафтний архітектор*

*Автор грандіозного регулярного парку
Англії – Стоу (у Букінгемширі)*

Щоб надати парку руху і драматичності, Кент оздобив його альтанками, алеями, каскадами, низькими огорожами, траншеями

*За проектами
Чарльза Бріджмена
переплановано
королівські сади у
Віндзорі*

та Кенсінгтоні.

*Майстер значну увагу приділяв елементу
раптовості та сюрпризу. Відвідувач рідко міг
передбачити, що чекає на нього за черговим
поворотом алеї*

A circular portrait of Lancelot Brown, an 18th-century English landscape architect. He is depicted from the chest up, wearing a dark green coat over a white cravat. He has a powdered wig and a serious expression. The portrait is set against a dark background and framed by a white border.

Ланселот Браун

Для майстра характерні спрощення структури парку завдяки відмові від геометричних ліній алеї

*У садах Брауна рясніють штучні канали,
замасковані під зарослі очеретом річечки*

Чатсворт-хаус (Дербішир, 1761 р)

**Один з
основних
королівських
парків
Лондона –
Рідженс-парк**

*У давнину на його місці
були мисливські угіддя
Генріха VIII. Із
включенням цих
територій до міста у
1810-1820-ті роки тут
було розбито парк за
проектом Джона Неша*

Гайд-парк
– улюблене
місце
відпочинку
лондонців

**Це місце
проведення
всіляких заходів,
урочистостей**

*До принадле
парку
належить
озеро
Серпентай
н, у якому
дорзволено
купатись*

*та
однойменна
галерея*

*Заміська резиденція Чарльза Сеймура, 6-го герцога
Самерсета, яка розташована у Петворт-хаусі,
побудована у 1688 році*

**Чатсворт-хаус – один з найпишніших
“будинків-скарбниць” Англії, головна
резиденція герцогів Девонширських**

*На території парку – водоспади,
оранжереї з диво-рослинами*

Духовне явище японського ландшафтного саду

Японський сад (“іхон тей`ен” або “вафу тей`ен”) – різновид саду, принципи організації якого були розроблені у Японії протягом 8-18 ст.

Японський сад – це тонка філософія. Він символізує досконалий світ земної природи. Його головне призначення – навчити людину бачити красу у простому, повсякденному

У центрі уваги японського саду опиняються пісок, галька, карликові рослини, сухі струмки, камені

Пейзаж саду формується за допомогою дерев, кущів, бамбука, квітів, моху; розташовані кам'яні ліхтарі, альтанки чи чайні будиночки

Особливості японських садів

Камерність – закритість від зовнішнього світу. Дверцята і огорожі глибоко символічні

Камени – “кістяк” саду. Зазвичай їх розміщують триадами, викладають скульптури, розташовують доріжками або містками. Правильно створений сад викликає почуття давності й вічності.

Вода – обов'язковий елемент, використовується у формі природних водойм: ставків, водоспадів, струмків, але у жодному разі не фонтану

Рослини після каменів відіграють другорядну роль, але є невід'ємною складовою

Сад каменів – культурно-естетичний японський витвір, що з`вився в період Муроматі (1336-1573)

Розташування і композиція каменів у групах підпорядковані певним правилам. Їх викладають по три, відповідно до буддійської триади.

На поверхні саду за допомогою граблів роблять борозенки, що розташовані вздовж довгої сторони саду, і створюють кола навколо каміння.

У якій точці не стояв спостерігач, він завжди побачить таку саму кількість каменів. Функціонально такі сади призначені для медитації, усамітнення. Дехто вважає, що сад каменів символізує боротьбу хаосу і порядку, де чіткі ряди гравію – порядок, а групи каменів - хаос

*Ікебана – мистецтво складання букета.
Перекладається як “Життя квітів”. Це філософія
єдності людини та природи*

**У Середньовіччі
оселю
прикрашали
квітами без
підставок і ваз,
тому в цей час
ікебана була
відома як
“мамехана”
 (“виставлені
квіти”).**

**У 17 ст., з
поширенням
моди на все
китайське,
назву змінили
на китайський
лад – “рікка”**

***З 18 ст. японці
почали
прикрашати
домівки
квітами,
виставляючи
їх у вазах. Так
було
започатковано
новий стиль, у
якому букет
символізував
єдність Неба,
Землі й Людини***

Філософія ікебани – принцип “сабі-вабі” (“краса простоти”) – поєднання природного матеріалу (квітів, гілок, листя, трав, коріння) із витворами декоративно-прикладного мистецтва (вазами та інш.)

Різновиди ікебани

“Ікенобо” – до
17 ст. школа
посіла панівну
позицію в галузі
квіткового
мистецтва

Стиль “нагеіре” відбиває природний ріст рослин, квіти стоять у вазі невимушено, не стиснуті пр...

**“Тябана” – ікебана однієї квітки,
неодмінно супроводжує чайну церемонію**

Дзео Такено (1502-1555) почав використовувати для церемонії спеціальну будівлю – чайний будиночок (“**тясіцу**”), якому було надано вигляд селянської хати

Пізніше до будиночка додалися сад та кам'яна доріжка. Церемонія стала більш формальною: дії учасників стали послідовними, теми бесід – чітко обмежені. Церемонія з колективного чаювання перетворилася на міні-виставу

